

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA FEMEII CANANEENCE

Rugăciunea stăruitoare aduce mântuire

DUMINICA A 17-A DUPĂ RUSALII
(a Cananeencei)
(†) *Întâmpinarea Domnului*

Ne aflăm în Duminica a 17-a după Rusalii, zi în care am ascultat pericopa evanghelică de la Matei, capitolul 15, care ne-a relatat minunea tămăduirii fiicei unei femei cananeence de prin părțile Tirului și Sidonului.

Înțelegem că Mântuitorul Hristos a părăsit Galileea prin Nordul Țării Sfinte, ajungând în ținutul fenician. A căutat un moment de liniște în această zonă, dar nu a avut parte de liniștea mult dorită. În oricare loc se deplasa, îl împresurau mulțimile pentru mângâiere și tămăduire. O femeie din acel colț de lume își strigă durerea în auzul tuturor, de față cu Mântuitorul și apostolii Săi: „Miluiește-mă Doamne, Fiul lui David, fiica mea este rău chinuită de un diavol” (Matei 15, 22). În prima fază, Mântuitorul a tratat-o cu indiferență, apoi a rostit două lucruri jignitoare, în aparență, precum „Nu sunt trimis decât numai către oile cele pierdute ale casei lui Israel” sau „Nu este bine să iei pâinea fiilor și s-o arunci câinilor” (Matei 15, 24 – 27). Cu toate acestea, femeia nu s-a descurajat, ci cu o insistență demnă de laudă a continuat să ceară ajutor Domnului. În final, Mântuitorul laudă credința femeii și-i tămăduiește fiica.

Primul înțeles duhovnicesc al acestei minuni este universalitatea mântuirii, conform căreia toți oamenii sunt chemați la mântuire, nu doar locuitorii Țării Sfinte, ci întreg neamul omenesc. De aceea Mântuitorul a trecut granița Israelului și nu s-a sfiit să săvârșească minuni printre păgâni. Înțelegem că Mântuitorul a intrat tăcut în ținutul păgânilor, sperând ca păgânii, doar văzându-I fața, să-L recunoască, Dumnezeu adevărat. Dar când femeia cananeeancă cere cu credință, nădejde și stăruință, nu întârzie să-i îndeplinească cererea, căci și păgânii sunt creația mâinilor Lui.

Înțelegem că Dumnezeu ne ascultă atunci când ne rugăm, chiar dacă ni se

pare că nu suntem auziți. Noi avem pretenția ca Dumnezeu să fie un executant întocmai a ceea ce cerem. Dar, în realitate, Dumnezeu ne ascultă întotdeauna, chiar dacă întârzie să ne împlinească ceea ce cerem. În atitudinea Domnului față de noi se vedește o adevărată pedagogie divină față de noi și față de ceea ce cerem. De multe ori cerem lucruri nefolositoare, ba chiar păguboase sau distructive pentru noi sau cei din jur. De multe ori noi nu merităm să beneficiem de ajutorul Lui, fie că suntem răi, iresponsabili, mândri sau aroganți, iar „tăcerea” lui Dumnezeu față de noi reprezintă un moment de reflecție tocmai ca să ne schimbăm viață.

Niciodată nu vom fi vrednici în fața lui Dumnezeu, dar măcar să fim smeriți și mulțumitori. Să fim virtuoși și răbdători, căci dacă nu suntem răbdători,

Dumnezeu Însuși ne va încerca răbdarea. Un alt înțeles duhovnicesc al acestei minuni este realitatea mijlocirii sfinților. Dumnezeu ajută pe om și prin rugăciunile pe care le fac semenii pentru cei aflați în suferință, cum e și cazul cananeencei care nu ea avea nevoie de tămăduire, ci fiica sa.

Un bun mijlocitor poate fi și preotul, îngerul ocrotitor sau sfinții ocrotitori, iar cel mai grăitor exemplu este mijlocirea Maicii Domnului față de întreaga creație, Maica Bisericii, căci în biserica lui Dumnezeu se fac neconținut rugăciuni pentru mântuirea neamului omenesc. De aceea, întâlnirea Mântuitorului cu femeia cananeeancă ne dă îndrăzneală, nădejde și întărire în credință, lucruri esențiale pentru a îndupleca voința lui Dumnezeu. ✝

Pr. Adrian Chiriță

SFÂNTUL CUVIOS MUCENIC GHERASIM DE LA TISMANA

Arhimandritul Gherasim Iscu a fost stareț al mănăstirilor Tismana și Arnota, propovăduitor al credinței peste Nistru și deținut politic torturat și martirizat pentru credință. O viață scurtă, nici măcar de 40 de ani, dar în care a trăit total pentru Dumnezeu și semeni și în care a suferit mult, a iubit mult și s-a jertfit necondiționat.

Grigore Iscu se naște la 21 ianuarie 1912 în comuna Poduri, jud. Bacău, într-o familie de țărani credincioși, Grigore și Elena. La 12 ani intră ca frate începător la Măn. Bogdana, jud. Bacău, iar între anii 1925 și 1928 urmează cursurile seminarului monahal de la Măn. Neamț, până ce seminarul se desființează, continuând studiile la Liceul „Principele Ferdinand” din Bacău și la seminarul de la Măn. Cernica.

Din anul 1932, fratele Grigore Iscu se închinoviază în Măn. Tismana, urmând să fie trimis la Academia Patriarhiei Ecumenice din insula Halki, proiect care nu s-a mai împlinit.

La Măn. Tismana este tuns în monahism cu numele de Gherasim, iar în anul 1935 este hirotonit ca ierodiacon, apoi ieromonah. Va fi stareț al Măn. Arnota între 1937 și 1939. Pleacă la Măn. Cernica, unde stă până în 1941.

Termină Facultatea de Teologie din București în 1942, iar mitropolitul Olteniei, Nifon Criveanu, îl trimite în misiune în Transnistria.

La întoarcerea în țară va reveni la Măn. Tismana, fiind așezat în funcția de stareț la 1 septembrie 1943, cu demnitatea de protosinghel. Va reface mănăstirea, după ce aceasta trecuse printr-un incendiu la 25 martie 1943. La această rectificare contribuie Banca Națională a României, după 1 iunie 1944 când este adus tezaurul național. În toată perioada, până în februarie 1947, cât tezaurul este ținut sub pază de batalionul, apoi compania de grăniceri, BNR se va ocupa de refacerea clădirilor și instalațiilor mănăstirii.

Instaurându-se regimul comunist în România, apare Mișcarea Națională de Rezistență, cu mai multe ramuri, printre care și cea din Oltenia (M.N.R.O.) condusă de generalul Ioan Carlaonț și Radu Ciuceanu. Starețul Tismanei va oferi găzduire și hrană luptătorilor anticomuniști. Securitatea, însă, a descoperit legătura starețului tismănean cu Rezistența. Drept pentru care, în data de 26 septembrie 1948, starețul Gherasim Iscu este arestat, iar la 21 mai 1949 este trimis în judecată cu învinuirea de „crimă de uneltire contra ordinii sociale”. Părintele Gherasim Iscu

**Marti,
4 februarie 2025,
Biserica Ortodoxă Română
va sărbători o sută de ani
de la ridicarea sa la rangul
de Patriarhie și va avea loc
proclamarea generală
a canonizării celor
16 Sfinți Români,
clerici mărturisitori,
de către Patriarhul României
înconjurat de ierarhii
Sfântului Sinod.
Printre sfinți se va afla și Părintele
arhimandrit Gherasim Iscu,
starețul Mănăstirii Tismana,
canonizat cu titulatura:
Sfântul Cuvios Mucenic
Gherasim de la Tismana,
cu cinstire în ziua de
26 decembrie.**

este condamnat la 10 ani de temniță grea, 3 ani degradare civică și obligat să achite 6.000 de lei cheltuieli de judecată.

Închis la Craiova, dă dovadă de un curaj deosebit față de încercările anchetatorilor de a-l determina să-i deconspire pe cei din mișcare. „Atitudinea starețului a uimit pe toți. A suportat toate chinurile fără să recunoască pe cei implicați, în frunte cu generalul Carlaonț. În urma îndelungatei anchete făcute de organele de securitate, căpitanul Oancă – ce a obosit bătându-l – i-a spus: «Ești nebun, toți au recunoscut și tot 15 ani vei fi condamnat»”.

Mutat la înspăimântătoarea închisoare de la Aiud, își încurajează frații de suferință, ridicându-le moralul prin propovăduirea credinței creștine. «A fost arestat în ținută monahală, pe care cei de la Craiova i-au lăsat-o. Sosit la Aiud, i-au luat-o și a rămas numai în cămașă. (...) Pentru mine și cei ce l-au cunoscut, Părintele Gherasim a fost un martir. Prin celulele prin care a trecut era cel care păstra moralul ridicat și convingerea de depășire, vorbind foarte frumos despre jertfă.»

Arhimandritul Gherasim a fost un stâlp al rezistenței sufletești în temniță. La Canalul morții Dunăre-Marea Neagră a fost repartizat în brigada specială pentru preoți, unde tortura prin muncă, nesomn, înfometare și bătaie a cunoscut forme de maximă bestialitate. Batjocoriți, chinuiți, torturați, arhimandritul Gherasim și ceilalți preoți au suportat cu cinste calvarul. Mai târziu părintele s-a îmbolnăvit de T.B.C. și

a fost adus la Târgu Ocna, unde a murit ca un înger în trup.

Ioan Ianolide, care l-a întâlnit pe Părintele Gherasim la Târgu-Ocna, își amintește: „Practica rugăciunea inimii și avea mari resurse sufletești, care l-au ținut puternic peste toate mizeriile. Delatorii l-au turnat însă de mai multe ori că oficiază spovedanii și cuminecări și drept urmare a fost bătut, izolat, înfometat, terorizat peste teroarea generală. Omul e din carne și oase, duhul nu poate ignora legile vieții, astfel că ascetul îmbunătățit întru cele sfinte s-a îmbolnăvit de tuberculoză, a căzut la pat și, aproape muribund, a fost adus la Târgu-Ocna, ca să moară «umanitar»”.

Bolnav de TBC, epuizat de muncă și maltratări, își va găsi odihna în noaptea de 25 decembrie 1951, în aceeași noapte în care, cu ultimele puteri, merge la patul tortionarului său, primindu-i spovedania. „Victima, în pragul morții, primea spovedania ucigașului său și cel chinuit a dat dezlegare ucigașului său. S-au rugat împreună, s-au îmbrățișat unul cu altul. Preotul s-a întors apoi la patul său și amândoi au murit în aceeași noapte. Era noaptea Crăciunului, noaptea în care Hristos Se născuse, în inima unui tortionar comunist”, povestea un martor.

Sfântul Mucenic Gherasim a murit ușor, plecând cu bucurie spre Cel pe care L-a slujit din copilărie. O figură luminoasă, care a rămas în sufletele tuturor celor care l-au cunoscut ca un sfânt. Azi, noi suntem martori la canonizarea lui. ✿

ÎNTÂMPINAREA DOMNULUI

La trecerea a 40 de zile
de la sărbătorirea
Nașterii Domnului Iisus Hristos,
în data de 2 februarie, prăznuim
Întâmpinarea Domnului
de către Simeon,
la Templul din Ierusalim.
Plin de Duhul Sfânt,
bătrânul cel drept
Îl primește în brațe
cu negrăită bucurie
pe Dumnezeu-Omul,
arătându-ne că
nu orice așteptare
aduce mântuire și bucurie,
ci doar așteptarea cu pregătire.

După trecerea a 40 de zile de la nașterea primului copil, Legea mozaică prevedea prezentarea la Cortul Sfânt, mai târziu la Templul din Ierusalim, cu o ofrandă, care să răscumpere pe întâiul născut care aparținea, de fapt, lui Dumnezeu. Ofranda era un miel și un porumbel. Cei săraci, care nu aveau miel, puteau aduce o pereche de turturele sau doi pui de porumbel, dintre care unul simboliza ofranda prin care se aducea mulțumire lui Dumnezeu pentru darul primit, iar celălalt era prețul de răscumpărare pentru copil, care ar fi trebuit să-și dedice viața slujirii lui Dumnezeu. În acest fel, oamenii mulțumeau pentru darul nașterii de prunci și mergeau cu pruncul acasă, lăsând la Templu, în locul lui, jertfa adusă.

Ajunși la templu, Maria și Iosif sunt întâmpinați de Simeon, un proroc înaintat în vârstă, care primise de la Dumnezeu încredințare că nu va muri până nu va vedea mântuirea promisă lui Israel. El a fost unul din cei 70 de înțelepți evrei care au fost puși de Ptolomeu, faraonul Egiptului, să traducă Sfânta Scriptură a Vechiului Testament din ebraică în limba greacă. Această traducere s-a făcut în Alexandria Egiptului în secolul 3 î.Hr. și poartă numele de Septuaginta. Din Viețile Sfinților aflăm că Dreptul Simeon a tradus Cartea prorocului Isaia, iar când a ajuns la capitolul 7, versetul 14: „Iată, Fecioara va lua în pântece și va naște fiu și vor chema numele lui Emanuel”, neînțelegând cum o fecioară poate să nască, a dorit să șteargă cuvântul fecioară, dar „îngerul Domnului i s-a arătat și i-a ținut mâna, zicând: Nu fi necredincios față de cele scrise, și a căror împlinire singur o vei vedea. Pentru că nu vei gusta moartea până ce nu vei vedea pe

Cel ce Se va naște din Curata Fecioară, Hristos Domnul”.

Tradiția creștină ne spune că a trăit aproape trei sute de ani ca să vadă „mângâierea lui Israel”, care coincidea cu împlinirea prorociei odinioară contestate de el. Evanghelia ne spune că „Duhul lui Dumnezeu era asupra lui”, așa că a fost înștiințat la momentul potrivit ca să vină la templu. Am putea spune că nu el l-a întâmpinat pe Domnul la porțile locașului, ci că Dumnezeu l-a invitat la întâlnire, printr-o descoperire divină.

Împlinirea profeției e marcată de Simeon prin rugăciunea „Acum slobozește”, care a rămas în cultul Bisericii, citindu-se la fiecare Vecernie, în amintirea celui care a văzut cu ochii săi mântuirea. Imnul lui Simeon lărgeste semantica tradițională a termenului „Mesia”, care este atât „Unsul”, cât și „slava” lui Israel, dar totodată „Lumina” ce cheamă toate popoarele la descoperire, adică la ieșirea din întuneric și la mântuire. Cântarea lui Simeon e continuată de o prorocie „privată”, pe care bătrânul o face Maicii Domnului. Din aceasta aflăm că, deși Mântuitor al neamurilor, Pruncul Iisus va fi semn spre împotrivire, iar mulți din poporul ales vor cădea, necrezând în El, în timp ce alții se vor ridica.

Evanghelistul amintește și de văduva Ana, înaintată în vârstă în slujba Templului, care și ea a fost mișcată de Dumnezeu spre a participa la acest moment al primei veniri a Pruncului Mântuitor în locașul Tatălui. Prorocița Ana, după cum am văzut din Evanghelia după Luca, era fiica lui Fanuel, din tribul iudaic al lui Așer, care a fost căsătorită doar 7 ani, când rămânând văduvă s-a dedicat vieții de rugăciune în templul din

Ierusalim. Ea exprimă bucuria neamului omenesc pentru venirea în lume a Fiului lui Dumnezeu pentru mântuirea noastră în momentul aducerii la templu a Pruncului Sfânt.

Dacă dreptii Simeon și Ana ne sunt dați pildă în slujirea Domnului cu statornicie, de-a lungul unei întregi vieți, Dumnezeu ne este înfățișat de Evanghelist în credințioșia Sa: în aceea că Își ține cuvântul dat și trimite pe Fiul Său în lume, Care urmează să răscumpere întreaga umanitate, respectând totodată și legământul încheiat cu poporul Său în cele mai mici detalii, precum ritualurile tăierii împrejur, prezentării la templu, răscumpărării prin ofrande.

De la Simeon și Ana învățăm să fim prezenți atunci când Dumnezeu ne cheamă: ei nu au întârziat atunci când au primit încredințare de la Duhul că urmează să se întâlnească cu Mesia. Dar putem spune că Întâmpinarea Domnului nu înseamnă doar că cei doi bătrâni drepti l-au întâmpinat pe Domnul, ci și că, invers, Domnul i-a întâmpinat, pe treptele sanctuarului sfânt, pe cei doi slujitori aflați la apusul vieții pământești, dezlegându-i în pace de îndatoririle împlinite cu fidelitate.

Sfântul Grigorie de Nyssa ne îndeamnă să urmăm modelul de viață al Prorociței Ana, „care a petrecut în posturi și rugăciuni cu tărie și fără să dea înapoi! Să nu ne arătăm mai prejos decât o femeie văduvă și încă viețuind sub umbra Legii, în care era lucru rar faptul de a fi bineplăcut lui Dumnezeu! Noi însă, luminați de har și ajutați de o nădejde mai curată și mai înflăcărată, și imputerniciți de tăria Duhului, să nu ne despărțim de învățăturile sfinte, din care se naște în suflete obiceiul cel mântuitor...” ❀

SFÂNTUL IERARH PARTENIE AL LAMPSACULUI, VINDECĂTORUL DE CANCER ȘI BIRUITOR AL DEMONILOR

Sfântul Ierarh Partenie, Episcopul Lampsacului, prăznuit de Biserica Ortodoxă pe 7 februarie, este un mare sfânt făcător de minuni al Bisericii Ortodoxe, care a trăit în Grecia secolului al IV-lea d.Hr., în timpul domniei Sfântului Împărat Constantin cel Mare. A săvârșit multe și mari minuni atât în timpul vieții sale (a înviat trei morți, a izgonit demonii, a vindecat cancerul și multe alte boli), cât și după, mai ales tămăduiri de boli incurabile.

A fost fiul lui Hristofor, diaconul bisericii din Melitopole din Misia (Asia Mică). Se ocupa încă de tânăr cu pescuitul. În apropierea orașelului în care s-a născut era un lac, din care obișnuia să pescuiască tânărul Partenie, iar banii pe care-i primea vânzând peștii, din care nu mânca niciodată, îi împărțea pe toți la săraci. Pentru viața sa curată și marea iubire de oameni, Dumnezeu l-a învrednicit pe Partenie să primească sfântul har încă de la o vârstă foarte fragedă. A început să facă multe minuni, de la vârsta de 18 ani, tămăduind tot felul de boli și scoțând diavolii din oameni, prin chemarea Numelui Domnului nostru Iisus Hristos. Unui om căruia un taur îi scosese ochiul Sf. Partenie i l-a pus la loc cu mâna, iar pe o femeie a vindecat-o de boală doar cât i-a făcut semnul Crucii pe frunte. Pe un câine ce se năpustise asupra sa l-a oprit cu o suflare, iar după ce și-a făcut semnul Crucii, câinele a murit.

Fericitul Partenie a fost hirotonit preot de episcopul Filip din Melitopole, iar Ahile, mitropolitul Cizicului, încredințându-se de curăția vieții sale și de darul facerii de minuni, l-a sfințit episcop al orașului Lampsakos (vechea Pitiusa din Misia, Asia Mică). Această localitate era adânc cufundată în idolatrie, iar Sf. Partenie a dăruit toate capiştile idolești și a zidit biserici, înfruntând toate ispitele.

A fost doctor al trupurilor celor suferinzi din Lampsakos, dar, mai ales, doctor al sufletelor lor, deoarece a reușit să-i convertească, să-i facă să urască minciuna și să se boteze în numele Preasfintei Treimi.

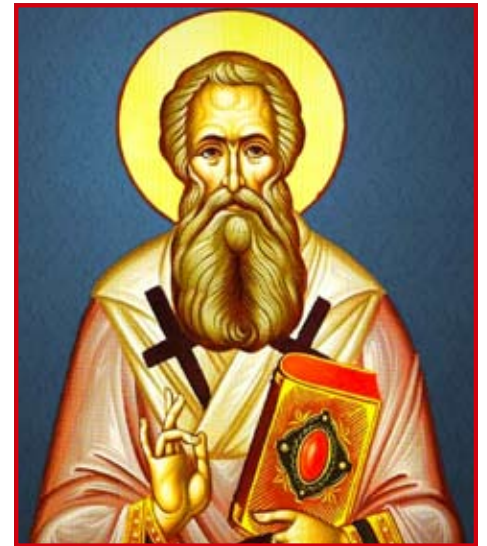
Pe un om, Eutihian, care căra o piatră pentru biserică și care, prin lucrarea duhurilor necurate, a fost omorât de boi, sfântul l-a înviat prin rugăciune, așa cum a făcut și cu un alt bărbat care se spânzurase în biserică, tot din lucrarea diavolului, dar și cu un tânăr care murise de dizenterie. Cuv. Partenie avea și darul înainte-vederii și al prorociei, știind că un arhiepiscop avea să moară din pricina iubirii de arginți și dând sfat arhidiaconului care urma să preia funcția să facă multă milostenie, ca să aibă roade.

La trecerea la Domnul, în anul 318,

Sfântul Partenie a fost înmormântat într-un paraclis pe care îl zidise lângă Catedrala din Lampsakos. A continuat să facă minuni și după aceea. Astăzi credincioșii îl prețuiesc în special pentru aceste minuni: vindecarea cancerului de orice fel și în orice stadiu, uneori chiar completă, și a altor boli trupesti și sufletești; izbăvirea de demoni sau fărmece; salvarea din primejdii, pericole și rezolvarea unor situații fără ieșire.

La Măn. Maicii Domnului Makrimallis din Insula Evia, Grecia, se află cea mai mare parte a capului Sf. Partenie, ce răspândește bună mireasmă. Multime de închinători s-au vindecat în chip minunat după închinarea la moaștele Sfântului Partenie și dau mărturie despre puterea deosebită a Sf. Partenie al Lampsacului de a vindeca groaznica boală a cancerului.

Cealaltă parte din capul Sfântului Partenie, Episcopul Lampsacului, se află la Măn. Esfigmenu din Sfântul Munte Athos. La Măn. Sf. Nou-Mucenic Nicolae

din Insula Andros – Grecia se află o parte din mâna dreaptă a Sf. Partenie. Alte părți din moaștele sale se păstrează la Măn. Mega Spileo din Peloponez și la Măn. Costamonitu din Athos. La noi în țară Măn. Văratec păstrează la loc de cinste un fragment din moaștele sale.

La mormântul lui se săvârșesc și astăzi multe tămăduiri, iar sfintele sale moaște răspândesc mireasmă plăcută, izgonesc demonii din oameni, desfac vrăjile, fărmecele și toate legăturile necurate și izvorăsc tămăduiri, în mod deosebit de cancer. ♣

Punct de vedere referitor la declarația recentă a Papei Francisc

In urma declarației recente a Papei Francisc referitoare la stabilirea unei date comune a celebrării Învierii Domnului facem precizarea că orice consultare referitoare la data Paștelui și o eventuală hotărâre pot avea loc numai în cadrul unui viitor Sinod panortodox, prin participarea tuturor Bisericilor Ortodoxe surori.

Așadar, și prezenta inițiativă se înscrie în același parcurs de lucru, ținând cont și de recomandarea foarte importantă a „Sinaxei Întâistătătorilor și Reprezentanților Bisericilor Ortodoxe”, întrunită între 21 și 28 ianuarie

2016 la Centrul Patriarhiei Ecumenice de la Chambésy, în cursul căreia s-au precizat următoarele: «În ceea ce privește tema „Calendarului”, este potrivit ca fiecare Biserică să fie liberă de a pune în practică ceea ce consideră de cuviință pentru formarea duhovnicească a enoriașilor săi, dar fără să modifice data sărbătoririi comune a Paștilor de către toți ortodocșii».

Prin urmare, orice inițiativă referitoare la data de sărbătorire a Paștelui poate fi discutată doar în cadrul unui Sinod panortodox. ♣

Biroul de presă al Patriarhiei Române

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 2-9 FEBRUARIE 2025

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 02.02	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Întâmpinarea Domnului - Duminica a 17-a după Rusalii (a Cananeencei) Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 05.02	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 07.02	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 08.02	07 ⁰⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 09.02	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 33-a după Rusalii (a Vameșului și a Fariseului) Utrenia, Sf. Liturghie